

Řikal, stále nad všema, co chtěli bejt nejvejš,
mocná zbraň, nebejt jen magor sobeckej,
děda mě naučil moc, zůstanu vděčnej,
hostina skončila, tak ty panáky nalejvej.
Zůstali sme tady u stolu jen já a pár mejch,
talíře, sklenice po bitvě,
klavír do srdce vypaluje cejch, teď,
zvedneme číše znova a výš,
pro tebe všechno, co tady teď píšu.

Chybíš tu, chybíš tu, ukaž směr, kterým jdu,
snad tě tam někde najdu, tam najdu.

Když je mi úzko,
tak poslouchám Zuzanu Navarovou,
na zdraví, amonit stočil se ke konci, na viděnou,
Bože, podej mi ještě ten kalich,
spočítám nebe než víno
a tahleta chvíle se promění na líh.
Zvednu ze země tu naději,
chytnu za ramena rodinu, tady ji mám,
bráchové, žena i rodiče,
děkuju, zhasněte sál, duše je chrám,
nevím, co se v rapu nosí, je mi to jedno,
já budu hrát jak jen to cejtim,
svoboda, todle sem já, todle sem já.
Ale dneska mě umlčte, židle sou nahoře, výdech,
předtím než přijde ten hlubokej nádech, teď,
zvedneme číše znova a výš,
ukaž mi jak ta slivovice píše.

Chybíš tu, chybíš tu, ukaž směr, kterým jdu,
snad tě tam někde najdu, tam najdu.